

MUNCILE LUI HERCULE

Hercule era fiul Marelui Zeus și al frumoasei pământence Alcmena. Alcmena era căsătorită cu viteazul Amfitrion din Micene. Însă Zeus, fermecat de frumusețea pământencei, lua chipul lui Amfitrion și se înfățișa acesteia în lipsa bărbatului său. Astfel, Alcmena crezu că în fața ei se afla Amfitrion, iar din dragostea lor se născu un fecior, Hercule. Înainte ca Hercule să se nască, Zeus, fericit că va avea un fiu, îi chemă la el pe toți zeii din Olimp și le spuse următoarele: “Cel care se va naște astăzi pe pământ va domni peste toți urmașii lui Perseu, fiul meu”. Hera, soția lui Zeus, care era mânioasă că stăpânul din Olimp o îndrăgise pe Alcmena, iar aceasta îi dăruise un fiu, recurse la un vicleșug. Ea coborî pe pământ și făcu în așa fel, încât, înaintea lui Hercule, pe care Zeus îl dorea stăpânul întregului neam al lui Perseu, să se nască Eurystheus – un copil plăpând și bolnăvicios. Apoi, Hera se reintoarse în Olimp și îi spuse lui Zeus că Eurystheus va fi cel care va conduce neamul urmașilor lui Perseu, căci se născuse în acea zi. Hercule venise pe lume cu o zi mai târziu, iar ceea ce spusese Zeus despre cârmuirea neamului lui Perseu avea să-i fie hărăzit lui Eurystheus, iar nu fiului său și al Alcmenei. De almninteri, Hercule avea să îndure o și mai mare umilință în viața sa, fiind sclavul regelui Eurystheus. Zeus se întristă, căci nu-și mai putea retrage cuvântul înapoi, dar făgădui ca Hercule să fie un viteaz fără seamăn, iar la sfârșitul vieții sale pământene să devină nemuritor.

Mânia Herei asupra lui Hercule nu se stinse însă, chiar dacă fiul lui Zeus avea să devină mai târziu sclavul lui Eurystheus. Când Hercule era doar un copil în leagăn, ea trimise în taină doi șerpi uriași, care aveau menirea să-l ucidă pe fiul lui Zeus și al Alcmenei. Când cei doi șerpi pătrunseră în încăperea unde dormea micuțul Hercule, Alcmena, mama sa, scoase un strigăt de spaimă, căci bănuia cu groază ce avea să se întâmple.

Când soțul său – bunul și viteazul Amfitrion – pătrunse în încăpere, alertat de strigătul Alcmenei, fu uimit de ceea ce-i fu dat să vadă.

Doi șerpi uriași erau gata-gata să-l ucidă pe micuțul Hercule, însă acesta, cu o forță iesită din comun, reuși să-i sugrume înainte că aceștia să-i face vreun rău. Amfitrion înțelese că forța nebănuită a fiului său este un semn venit de la zei, iar Hercule trebuia să urmeze, mai târziu, calea armelor, unde avea să fie neîntrecut.

Lucrurile s-au petrecut întocmai cum a hotărât Amfitrion. Hercule a urmat calea armelor și a devenit neîntrecut în mărirea sabiei, a arcului și-a ghioagei. De

alminteri, când a crescut mare, Hercule a dobândit o agilitate iese din comun, fiind deosebit de sprinten, deși măsura cu un cap mai mult decât cel mai înalt dintre pământeni. Nu trebuie să mai spunem că, în lupta corp la corp, nimeni n-ar fi putut vreodată să-l doboare pe Hercule, care era foarte puternic. Faptul acesta stârnea mânia regelui Eurystheus, protejatul Herei, care dorea cu orice preț să-l vadă mort pe sclavul său, Hercule. Starea aceasta de spirit era alimentată mereu de către zeița Hera, care nu încetase să-l urască pe Hercule nici acum. Regele Eurystheus încerca mereu să găsească un vicleșug pentru a-l trimite pe Hercule la o moarte sigură, dar, de fiecare dată, viteazul fiu al lui Zeus și-al Alcmeniei se întorcea viu și nevătămat, iar, pe deasupra, biruitor. Astfel, din porunca Regelui Eurystheus, Hercule îl omorî pe Leul din Nemeia, cel care era neînvins până atunci, pustiind toate împrejurimile și pe Hidra din Lerna, care, de asemenea, producea numai pagube printre muritori. După ce-i învinse pe amândoi, Hercule luă pielea leului din Nemeia și-și alcătui din ea un scut de netrecut. Apoi, Hercule își muie săgețile în veninul Hidrei din Lerna, pentru ca acestea să provoace răni de nevindecă adversarilor săi.

✖
Regele Eurysheus l-a chemat, din nou, la el pe viteazul Hercule, mânios ca acesta reușise să supraviețuiască încercărilor la care îl supusese până atunci.

✖
Sfătuit de Zeița Hera, Eurystheus i-a ordonat acum lui Hercule să-i captureze de vie căprioara Zeiței Artemis (zeița vânătorii în mitologia greacă). Căprioara avea coarnele de aur și copitele din bronz și, din porunca lui Artemis, care dorea să-i pedepsească pe muritori, călca în picioare lanurile cu grâne, producând pagube considerabile. Totuși, prinderea ei părea un lucru imposibil, căci căprioara era foarte sprintenă de picior. Pe de altă parte, dacă Hercule ar fi izbutit în această misiune, ar fi atras asupra sa mânia zeiței Artemis, care și-ar fi pierdut animalul preferat.

✖
Hercule, care nu se dădea în lături de la nicio încercare, oricât de grea ar fi fost, porni în urmărirea căprioarei Zeiței Artemis. O urmări peste ogoarele oamenilor, pe care aceasta le distrugea,...

✖
...o fugări peste crestele munților,...

✖
...înnota după ea în apele râurilor, fără să poată izbuti de-a o prinde.

✖
Ajungând la capătul dinspre miazănoapte al pământului, în țara hiperboreilor, aflată la izvoarele Istrului, căprioara se opri pentru o clipă. Hercule, care o urmărise neobosit până atunci, era gata-gata să pună mana pe ea, însă,...

...căprioara se întoarse fulgerător și-o porni în goană înapoi spre stăpâna ei, zeița Artemis.

Hercule înțelese atunci că nu va putea niciodată să îndeplinească porunca Regelui Eurystheus, dacă va continua această urmărire fără rost, așa că își scoase arcul, potrivește o săgeată în el și-o slobozi spre picioarele de bronz ale căprioarei.

Săgeata lui Hercule nu dădu greș, iar căprioara nu mai putu continua alergarea. Hercule se repezi înspre ea, o înșfăcă de picioare și porni spre regele Eurystheus. Artemis, care văzuse tot ceea ce se întâmplase, i se arată lui Hercule, spunându-i că mânia ei îl va urmări neincetat, căci viteazul o jignise pe zeița, capturându-i căprioara îndrăgita atât de mult. Hercule îi răspunse, însă, că nu face decât să-i îndeplinească porunca regelui său, Eurystheus, sfătuit îndeaproape de zeița Hera. Iar Artemis îl iertă pe Hercule, căci, într-adevar, așa stăteau lucrurile.

Regele Eurystheus îl chemă, din nou, la el pe Hercule, dându-i acum o alta poruncă. Pe crestele muntelui Erymanthos, sălășluia un mistreț uriaș. Mistrețul era binecunoscut pentru pagubele pe care le făcea în împrejurimile orasului Psosis, situat în apropierea Muntelui Erymanthos. Sarcina lui Hercule era să prindă mistrețul de viu și să-l aducă la curtea Regelui Eurystheus.

Hercule plecă, așadar, în urmărirea mistrețului din Erymanthos. Mistrețul era peste măsură de agil, iar Hercule nu-l putea prinde din urmă, oricât ar fi alergat după el. Pe deasupra, Hercule nu putea să-și folosească arcul cu săgeți, căci trebuia să-l prindă de viu, așa cum suna porunca Regelui Eurystheus. Hercule recurse atunci la un vicleșug. El începu să strige tare în urma mistrețului, forțându-l pe acesta să se îndrepte tot mai sus, în vârful Muntelui Erymanthos.

Hercule se ținu neobosit în urma mistrețului, strigând în continuare tot mai tare.

În cele din urmă, ajunse în vârful muntelui Erymanthos, care era acoperit în totalitate cu zăpadă. Acolo se împotmolise și mistrețul, care nu mai putea alerga acum la fel de repede ca înainte. Hercule se repezi asupra lui și-l legă bine cu o frânghie groasă.

Apoi, îl luă în spate și făcu cale-ntoarsă la Regele Eurystheus. Eurystheus auzise că Hercule reușise și acum în încercarea sa, îndreptându-se cu fiorosul mistreț spre cetate, așa că, de frică, se ascunse într-un butoi.

Când Hercule se apropie de el, spunându-i că i-a îndeplinit și această poruncă, Regele îl rugă să ducă mistrețul afară din cetate și să facă cu el ce-o ști mai bine, numai să nu-l mai vadă în preajma sa. Eurystheus considera că Hercule și-a îndeplinit cu bine și această însărcinare, așa că putea să treacă la următoarea și ultima, totodată, aceea de a aduce în cetate merele de aur din Grădina Hesperidelor.

Drumul spre Grădina Hesperidelor era unul foarte lung, iar, pe deasupra, era păzit și de Anteu, fiul Zeului Poseidon (al Mării) și al Zeiței Gaia (a Pământului). Anteu era un luptător neînvins, până atunci, căci, ori de câte ori un adversar îl pune la pământ, el căpăta puteri noi, simțindu-se îmbrățișat de Zeița Gaia, mama sa. Anteu îl pofti pe Hercule să-și măsoare forțele cu el, spunându-i că dacă acesta va ieși biruitor, va avea cale liberă să treacă mai departe, spre Grădina Hesperidelor.

Hercule primi lupta cu Anteu, căci altă cale de a ajunge mai departe nu era. Cei doi se încleștară în luptă, dar niciunul dintre ei nu-l putu învinge pe celălalt. Hercule era invincibil, iar Anteu se folosea de taina sa, ori de câte ori adversarul îl doborâ la pământ.

La un moment dat, Hercule îl ridică pe Anteu în aer, și-l ținu așa o bună bucată de vreme, nemaislăbind strânsoarea.

Fără posibilitatea de-a mai atinge pământul stăpânit de mama sa, zeița Gaia, Anteu își pierdu forțele pe deplin, iar Hercule ieși biruitor. El putu, așadar, să meargă nestingherit mai departe, spre Grădina Hesperidelor.

În cele din urmă, Hercule ajunse cu bine în Grădina Hesperidelor, acolo unde titanul Atlas ținea pe umerii săi bolta cerească.

Hercule îi spuse lui Atlas cine este și dincotro vine. Regele său, Eurystheus, dorea trei mere din grădina Hesperidelor, iar Hercule trebuia să-i îndeplinească această poruncă.

Hercule îi ceru, așadar, permisiunea lui Atlas, de a culege din grădina Hesperidelor cele trei mere de aur și a le duce înapoi în Micene, la regele său.

Atlas se lăsă chipurile înduplecat de rugămintea lui Hercule, spunându-i acestuia că va culege el însuși merele pentru regele Eurystheus, dacă viteazul va ține, în acest răstimp, pe umerii săi, povara boltei cerești.

Hercule se învoi pe dată, iar Atlas plecă să culeagă merele, lăsându-l pe viteaz să sprijine bolta cerească. Hercule se opintea din răputeri, iar mușchii săi se încordaseră la maxim, căci bolta cerească avea o greutate de neînchipuit.

✖ Când Atlas termină de cules cele trei mere, merse la Hercule, spunându-i că le va duce el însuși regelui Eurystheus, timp în care viteazul va continua să se opintească sub greutatea boltei cerești.

✖ Hercule înțelese că Atlas i-a hărăzit, de fapt, să ducă el de acum înainte pe umeri bolta cerească, așa că recurse la un vicleșug. El îl rugă pe Atlas să sprijine numai pentru o clipă bolta cerească, cât timp el își va așeza mai bine pe umeri blana de leu, pentru a-i putea fi mai ușor de dus acea greutate.

✖ Atlas se învoi și, dându-i merele lui Hercule, luă asupra lui greutatea boltei cerești, însă Hercule îi spuse lui Atlas, că va merge el însuși la regele Eurystheus pentru a-i duce merele, căci nu dorea să țină pe umerii lui greutatea boltei cerești. Iar Atlas va rămâne mai departe acolo, ducând pe umerii săi bolta cerească, așa cum fusese și până atunci.

✖ O altă faptă măreață a lui Hercule este aceea petrecută la curtea regelui Admet din Fera, prietenul său. Hercule ajunsese în orașul Fera și se gândi să-i facă o vizită prietenului său, regele Admet, care-l primi cu mare bucurie.

✖ În cinstea lui Hercule, Regele Admet dădu un mare ospăț. Dar, trebuie spus că, la curtea Regelui Admet, cu toții își ascundeau tristețea în suflet, ca să nu-l amărească pe oaspetele lor, viteazul Hercule.

✖ Pricina tristeții lor era aceea că iubita lor regină Alcesta, soția lui Admet, pășise pe tărâmul morții, al lui Hades. La început, Hades îl dorise mort pe Regele Admet, spunându-i că-l va cruța dacă o altă persoană va dori, de bună voie, să-i ia locul. Tocmai regina Alcesta fusese aceea care pășise pe tărâmul umbrelor, pentru a-i oferi mai departe viața iubitului ei Admet. Iar vinul ce se servea la mese nu putea deloc ascunde tristețea celor de acolo.

✖ Hercule văzu lacrimi în ochii tuturor și, întrebând care este pricina tristeții celor de acolo, află adevarul despre moartea Alcestei. Viteazul se oferă atunci să meargă el însuși în împărăția lui Hades și să o aducă vie de acolo pe Regina Alcesta.

✖ Zis și făcut. Când se lăsă noaptea, Hercule păși pe tărâmul umbrelor, acolo unde zeul Tanatos venea să ia în stăpânire spiritul celor care abia trecuseră în neființă.

Văzându-l pe Tanatos, care venea să ia în stăpânire spiritul Alcestei, Hercule se repezi asupra lui, provocându-l la luptă.

Bătălia fu una foarte grea și, de multe ori, Tanatos îl cuprinse în brațe pe Hercule, gata-gata să-l răpună pentru totdeauna.

Totuși, fiul lui Zeus se dovedi, până la urmă, mai puternic, reușind să-l înfrângă pe Tanatos. Hercule îi spuse acestuia că-l va nimici pe loc, dacă nu-i va promite că-i va înapoia viața Alcestei, neatingându-se, totodată, nici de Regele Admet. Tanatos încuviință și...

...Alcestei îi fu redată viața, fiind, totodată, eliberată de sub lespede de mormânt unde fusese îngropată. Hercule o luă cu el și...

...i-o aduse regelui Admet, care fu nespun de fericit în fața acestei isprăvi a fiului lui Zeus. Trebuie spus că Admet și Alcesta au trăit mulți ani de atunci încolo, iar Hercule a mai săvârșit multe alte isprăvi de vitejie, obținând, în cele din urmă, nemurirea făgăduită de către tatăl său, Zeus.

КОНЕЦ Сценарий В. Непомнящего Редактор Н. Мартынова Художественный редактор А. Морозов Студия "Диана-фильм", 1972 г. Москва, 101000, Старосадский пер. д. № 7 Цветной 0-30 Д - 037 - 72 SFARSIT